

926/1973 ΑΠ

Επειδή, προηγούμενη προς τον καθ' ού η αίτησις κοινοποίησις της αλλοδαπής διαιτητικής αποφάσεως, η κήρυξις της εκτελεστότητος της οποίας ζητείται εν Ελλάδι, εξ ουδεμιάς διατάξεως του εγχωρίου δικαίου επιβάλλεται ως προϋπόθεσις του παραδεκτού της αιτήσεως ταύτης, είτε της κινήσεως της οικείας διαδικασίας, τοιαύτης δικονομικής προϋποθέσεως μηδόλως καθιερουμένης ούτε εκ των περί εκουσίας δικαιοδοσίας ορισμών τω ΚΠολΔ (1971), κατά την διαδικασίαν της οποίας, την εν άρθροις 740 επ. του Κώδικος τούτου διαγραφομένην, διεξάγεται η σχετική δίκη (βλ. άρθρ. 906 και 905 παρ 1 αυτού) ούτε εκ των διατάξεων της δια του ν.δ. 4220/1961 κυρωθείσης και εσωτερικόν δίκαιον αποτελούσης από 10 Ιουνίου 1958 Διεθνούς Συμβάσεως της Ν. Υόρκης "περί αναγνώρισεως και εκτελέσεως αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων", εις ήν κατά τα ανελέγκτως δεκτά γενόμενα φέρεται προσχωρήσασα και η Ρουμανία και αι κατ' ιδίαν δικονομικαί διατάξεις της οποίας, καθώς προκύπτει εκ των προμνησθέντων άρθρων 905 παρ. 1 και 906 ΚΠολΔ (1971) και του άρθρ. 2 του Εισαγ. Νόμου αυτής, διετηρήθησαν εν ισχύι και μετά την εισαγωγήν του ως είρηται Κώδικος. Κατ' ακολουθίαν, εκ του ότι η υπ' αριθ. 43 από 29.12.1967 απόφασις της παρά τω Εμπορικό Επιμελητηρίω της Σοσιαλιστικής Δημοκρατίας της Ρουμανίας εδρευούσης Επιτροπής Διαιτησίας, η κήρυξις της οποίας ως εκτελεστής εδιδέκτο δια της προς το Μονομελές Πρωτοδικεΐον Αθηνών υποβληθείσης υπό της αναιρεσιβλήτου αιτήσεως, δεν εκοινοποιήθη προηγουμένως προς την καθ' ής η αίτησις και ήδη αναιρεσεΐουσαν εταιρίαν, ουδαμώς καθίστατο απαράδεκτος η αίτησις αύτη και η συνεπεία ταύτης κινηθείσα διαδικασία, παρόμοια δε δεχθέν και το Εφετεΐον και επί τούτοις απορρίψαν σχετικόν παράπονον της εφέσεως της αναιρεσεΐούσης, ηττηθείσης πρωτοδίκως, δεν υπέπεσεν εις παράβασιν οιανδήποτε επαγομένην αναίρεσιν της προσβαλλομένης αποφάσεως του και δη εις την υπό του εδαφ. 14 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ (1971) προνοουμένην, εις ό εμπίπτει κατ' αρχήν η προσαπτομένη πλημμέλεια και ο περί του εναντίου, τοιαύτην δ' έννοιαν έχων πρώτος λόγος του αναιρετηρίου είναι αβάσιμος και τοιούτος απορριπτέος.

Επειδή, εκ των καθ' όλου περί της διαδικασίας της εκουσίας δικαιοδοσίας ορισμών και ιδία των τοιούτων του άρθρ. 759 ΚΠολΔ (1971) πλέον ή σαφώς προκύπτει ότι των διαδίκων οφειλόντων να προσαγάγωσι κατά την επ' ακροατηρίου συζήτησιν άπαντα τα παρ' αυτών χρησιμοποιηθησόμενα προς απόδειξιν των ισχυρισμών των αποδεικτικά μέσα, δύναται το επιλαμβανόμενον της υποθέσεως δικαστήριον να μορφώση την δικανικήν του πεποίθησιν εκ μόνων των στοιχείων τούτων, όποτε και δεν υποχρεούται εις έκδοσιν παρεμπιπτούσης περί αποδείξεως αποφάσεως. Εξ άλλου, ενώ κατ' άρθρ. 4 παρ. 1 της προειρημένης Διεθνούς Συμβάσεως της Ν. Υόρκης ουδέν άλλο απαιτείται δια να επιτύχη η αιτουμένη κήρυξις της εκτελεστότητος αλλοδαπής διαιτητικής αποφάσεως, πλην της υπό του ενδιαφερομένου προσαγωγής, ταυτοχρόνως προς την αίτησιν, του πρωτοτύπου ή δεόντων κεκυρωμένου αντιγράφου της αποφάσεως και της περί διαιτησίας συμφωνίας περαιτέρω, κατ' άρθρ. 5 της αυτής Συμβάσεως, η αίτησις δύναται ν' απορριφθή μόνον επί τη εναντιώσει του μέρους, εναντίον του οποίου γίνεται επίκλησις της αποφάσεως, εφ' όσον τούτο προσκομίζει την απόδειξιν, μεταξύ των άλλων, και περί του ότι το ως είρηται μέρος δεν ήτο δεόντως πληροφορημένον περί του ορισμού του διαιτητού ή περί της διαδικασίας της διαιτησίας ή ότι του ήτο αδύνατον δι άλλον τινά λόγον να ποιήσεται χρήσιν των εις την διάθεσιν του μέσων, καθώς και περί του ότι η συγκρότησις του διαιτητικού δικαστηρίου ή η διαιτητική διαδικασία δεν ήτο σύμφωνος προς την συμφωνίαν των

μερών, ή ταύτης ελλειπούσης, προς το δίκαιον της χώρας ένθα έλαβε χώραν η δαιτησία. Μετά ταύτα και εφ' όσον κατά το εκδόν την προσβαλλομένην απόφασιν Εφετείον, εκ των υπό των διαδίκων επικληθέντων και προαποδεικτικώς προσαχθέντων αποδεικτικών στοιχείων, ού μόνον δεν προέκυπτεν η έλλειψις οιασδήποτε των προϋποθέσεων, θετικών ή αρνητικών, όσαι παρά της άνω Διεθνούς Συμβάσεως απητούντο δια την κήρυξιν εκτελεστής της περί ής πρόκειται αλλοδαπής δαιτητικής αποφάσεως, αλλά τουναντίον πλήρης απόδειξις προήγετο περί της συνδρομής απασών των προϋποθέσεων τούτων και ειδικότερον περί του ότι η αναίρεσεύουσα δεν εστερήθη κατά την δαιτητικήν διαδικασίαν του προς υπεράσπισιν δικαιώματός της, καθ' ό α) εκθέσασα εν πληρότητι τους προς απόκρουσιν της αγωγής της αναίρεσιβλήτου και υποστήριξιν της παρ' αυτής ασκηθείσης ανταγωγής ισχυρισμούς της, β) καταθέσασα τα αποδεικτικά της έγγραφα, γ) τυχούσα αναβολής συζητήσεως, όταν παρ' αυτής εζητήθη και δ) αντιταχθείσα εις αιτηθείσαν την 27.10.1967 αναβολήν, μείζονα των 4 ημερών, παρά της αντιδίκου της, εν τη εννοία, ότι ήτο έκτοτε έτοιμη προς συζήτησιν της υποθέσεως εις ήν και ανέμεινε και κατά την δικάσιμον της 8.12.1967, ουδέ κατέστη εις την ιδίαν αδύνατον δι οιονδήποτε λόγον να ποιήσεται χρήσιν των εις την διάθεσιν της μέσων, επαρκώς ταύτης εκπροσωπηθείσης ενώπιον των δικασάντων ρουμάνων δαιτητών δια του γενικού διευθυντού της και δύο ρουμάνων δικηγόρων, κατά τας τελευταίας δε δικάσιμους της και 9.12.1967 και υπό τρίτου δικηγόρου, επί τούτω μεταβάντος εξ Αθηνών εις Βουκουρέστιον, οίτινες και δεν εζήτησαν τον διορισμόν ερμηνέως, ως μη έχοντες προδήλως την ανάγκην των υπηρεσιών τοιούτου προς άσκησιν του έργου των, παρέπεται ότι τόσον περί των αμφισβητούντων την αλήθειαν των άνω περιστατικών και εντεύθεν την συνδρομήν των πρόσθεν προϋποθέσεων ισχυρισμών της αναίρεσεύουσης, όσον και περί του υπό το αυτό πνεύμα προταθέντος ετέρου, καθ' όν αιτησίς της προς εξέτασιν μαρτύρων τινών δεν ετυχεν απαντήσεως εκ μέρους των δαιτητών, τούθ' όπερ όμως κατά το Εφετείον ουδαμώς επίσης εκείθεν εβεβαιούτο, τοιαύτης αιτήσεως ουδέποτε υποβληθείσης υπό της αναίρεσεύουσης, παρείλκεν η έκδοσις αποφάσεως διατασσούσης αποδείξεις, του αυτού ισχύοντος και ως προς τα όλως αορίστως παρά της ιδίας λεχθέντα περί διεξαγωγής της δαιτησίας υπό το κράτος φοβίας, περί αποκρύψεως μαρτύρων κλπ., ταύτας δε παραλιπόν να διατάξη το δευτεροβάθμιον δικαστήριον ουδαμώς υπέπεσεν εις την πλημμέλειαν του εδαφ. 10 του άρθρ. 559 ΚΠολΔ (1971), ως δεχθέν τάχα πράγματα ως αληθή ανευ αποδείξεως είτε ως μη διατάξαν περί αυτών απόδειξιν, και ο περί του αντιθέτου, υπό τοιαύτην δ' έννοιαν διατυπούμενος δεύτερος λόγος αναίρεσεως αίναί αβάσιμος και δια τούτο απορριπτέος.

Επειδή, κατά τα υπό του Εφετείου ανελέγκτως δεκτά γενόμενα, η μεν δαιτησία ειδικώς μεταξύ των μερών συνεφωνήθη ότι θα διεξήγετο παρά της Επιτροπής Δαιτησίας του Εμπορικού Επιμελητηρίου της Σοσιαλ. Δημοκρατίας της Ρουμανίας, δικαζούσης κατά τους κανόνας της νομίμου λειτουργίας της και εφαρμοζούσης τους ισχύοντας εν τη ειρημένη Δημοκρατία νόμους, καθ' ούς και όλως συγκεκριμένως κατά τον ισχύν νόμου επέχοντα Κανονισμόν περί Οργανώσεως και Λειτουργίας της πρόσθεν Επιτροπής, α) αύτη αποτελείται εκ 15 μελών διοριζομένων υπό του Προεδρείου του ρηθέντος Επιμελητηρίου δι έν έτος, β) το δαιτητικόν δικαστήριον απαρτίζεται εκ τριών μελών, λαμβανομένων εκ των της επιτροπής εκείνης, ήτοι εκ δύο δαιτητών, ανά είς των οποίων διορίζεται παρ' εκατέρου των διαδίκων, και ενός επιδαιτητού ή προέδρου, εκλεγομένου υπό των δύο δαιτητών, και γ) εν περιπτώσει κωλύματος τινός των δαιτητών, ειδοποιείται περί τούτου παρά του Προέδρου (επιδαιτητού) ο εκλέξας αυτόν διάδικος, όστις και υποδεικνύει εντός 15 ημερών νέον δαιτητήν, η δε κατ' ουσίαν

συζητήσεις της υποβληθείσης εις διαιτησίαν διαφοράς - του διαιτητικού δικαστηρίου κατά τας προηγουμένης συνεδρίας του της 29.9.1967 και 27.10.1967 απλώς αναβαλλόντος την εκδίκασίν της και μη ταύτης επιληφθέντος - διεξήχθη αποκλειστικώς και μόνον κατά τας συνεδρίας της 8 και 9.12.1967 καθ' ός το ρηθέν δικαστήριο νομίμως συνετέθη συγκροτηθέν υπό των Σ.Σ.** ως Προέδρου και των Ι.Ν.** και Τ.Π.** ως διαιτητών, του τελευταίου τούτων διορισθέντος υπό της αναιρεσειούσης. Τουντεύθεν και εκ των περαιτέρω εν τη εφετειακή αποφάσει διαλαμβανομένων ως αποδειχθέντων καθ' ά, μη εξάρκείαντος του χρόνου της συνεδρίας της 8.12.1967 προς εξάντλησιν της συζητήσεως, ανεβλήθη η συνέχισις αυτής δια την επομένην η μέραν, καθ' ήν και επερατώθη, είναι προφανές ότι η παρεμπεισούσα μεταβολή εις το πρόσωπον του εκ των αρχικών διαιτητών Ι.Φ.** όστις, διορισθείς υπό της αναιρεσιβλήτου και μετασχών εις τας προγενεστέρας ανευ ουσιαστικού περιεχομένου συνεδρίας της 29.9.1967 και 27.10.1967 αντικατεστάθη τελικώς υπό του Ι.Ν.** η ιδιότης του οποίου ως μέλους της παρά τω Επιμελητηρίω εκείνω μονίμου 15μελούς επιτροπής, καθώς και ο διορισμός ούτινος παρά της αναιρεσιβλήτου δεν ημφισβητήθησαν υπό της αναιρεσειούσης - ούτε, την νόμιμον συγκρότησιν του διαιτητικού δικαστηρίου επηρέαζεν, αφού τούτο επελήφθη ουσιαστικώς της διαφοράς και εξεδίκασεν αυτήν υπό την ιδίαν αναλλοίωτον σύνθεσιν, ήτοι απ' αρχής μέχρι τέλους της συζητήσεως, εν συμμετοχή και του προειρημένου Ι.Ν.** ομού μετά των λοιπών δύο εκδόσαντος και συνυπογράφοντος - καθ' ά ομοίως το εφετεϊόν δέχεται - την περί ής η αίτησις διαιτητικήν αποφασιν, αλλά ούτε την αναιρεσειούσαν παρημπόδισε περί την άσκησιν οιουδήποτε δικαιώματός της και δη του της εξαιρέσεως του πρόσθεν Ι.Ν.** τουθ' όπερ, πληροφορηθείσα την γενομένην αντικατάστασιν άμα τη ενάρξει της συνεδρίας της 8.12.1967 και δυναμένη ευθύς έκτοτε να προβάλη εν τούτοις ούτε κατ' αυτήν, ούτε κατά την επομένην συνεδρίαν της 9.12.1967 προέβαλε. Κατ' ακολουθίαν ούτω και το εφετεϊόν κρίναν και απορρίψαν τα σχετικά παράπονα της εφέσεως της αναιρεσειούσης κατ ουδέν έσφαλεν και ο περί του αντιθέτου τρίτος λόγος του ανααιρετηρίου, αιτιώμενος κατ' ουσίαν της προσβαλλομένης ως παρά τον νόμον μη επί τοις άνω κηρυξάσης ακυρον την διαιτητικήν απόφασιν, είναι αβάσιμος και απορριπτός.